

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Lucy Score

THINGS WE HIDE FROM THE LIGHT

Copyright © 2023 Things We Hide from the Light by Lucy Score

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary.

The moral rights of the author have been asserted.

Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-06145-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Sve što
čuvamo samo
za sebe

Lusi Skor

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2026.

U znak sećanja na Krisa Volera, supruga čitateljke koji mi se javio i zamolio me da u knjigu ubacim reč „umetak“ da bi on pobedio u opkladi sa svojom suprugom. Kejt, nadam se da će ti pogled na ovu reč u knjizi izmamiti osmeh.

MALE VARNICE

Neš

Prvi je što moj levi kroše nije bio kakav je bio pre ranjavanja.

A drugi je što nisam mogao da se nateram da osetim bilo šta, i nikako dovoljno snažan gnev da makar i pomislim da uradim nešto glupo.

„Biro je svestan vašeg ličnog interesa u vezi sa pronalaskom Dan-kana Hjuga“, rekla je specijalna agentkinja Sonal Ajdler dok je sedela sa druge strane stola potpuno prave kičme. Na trenutak joj je pogled pao na fleku od kafe na mojoj košulji.

Bila je to čvrsta žena, nosila je pantalone i sako i izgledala kao da procedure jede za doručak. Muškarac pored nje, zamenik maršala Sje-dinjenih Država Nolan Grejam, imao je brkove i ostavljao utisak čoveka primoranog na nešto što nije zaista želeo da radi. I pritom je izgledao kao da meni to zamera.

Želeo sam da dovedem sebe u stanje besa. Želeo da osetim nešto osim velike, zjapeće praznine koja me je obuzela, neizbežna kao plima. Ali nije bilo ničega. Samo praznina i ja.

„Ali ne možemo dozvoliti da vaši momci i devojke jurcaju naokolo i brljaju po mojoj istrazi“, nastavila je Ajdlerova.

Narednik Grejv Hoper je sa druge strane stakla istresao kilogram šećera u kafu i streljao pogledom dvoje federalaca. Iza njega je ostatak zajedničke prostorije brujao uobičajenom energijom policijske stanice malog grada.

Telefoni su zvonili. Čulo se kuckanje po tastaturama. Policajci su služili. Kafa je bila odvratna.

Svi su bili živi i disali su. Svi osim mene.

Ja sam se samo pretvarao da sam živ.

Prekrstio sam ruke, ignorišući oštro probadanje u ramenu.

„Zahvalan sam vam na profesionalnom obziru. Ali čemu to posebno interesovanje? Nisam ja jedini policajac koji je popio metak na dužnosti.“

„Nisi bio jedini na tom spisku“, po prvi put je progovorio Grejam. Stegao sam vilicu. Taj spisak je bio početak ovog košmara.

„Ali su tebe prvog napali“, rekla je Ajdlerova. „Tvoje ime bilo je na spisku pripadnika policije i doušnika. Ali ovo je veće od jednog ranjavanja. Sada prvi put imamo nešto što bi moglo da se prikači Antoniju Hjugu.“

Prvi sam put u njenom glasu čuo emociju. Specijalna agentkinja Ajdler imala je svoj lični plan, i on je podrazumevao hvatanje kriminalnog bosa Antonija Hjuga.

„U ovom slučaju ne sme da bude grešaka“, nastavila je. „I zato ne smemo dozvoliti da lokalci uzimaju stvar u svoje ruke. Pa makar nosili značke. Opšte dobro uvek ima cenu.“

Protrljao sam vilicu i iznenadio se kada sam tamo zatekao nešto više od jednodnevne brade. Brijanje mi u poslednje vreme nije bilo visoko na spisku prioriteta.

Pretpostavila je da sam istraživao. Što je razumljivo, s obzirom na okolnosti. Ali nije znala moju prljavu malu tajnu. Niko je nije znao. Možda i zaceljujem spolja. I možda svakog dana oblačim uniformu i dolazim u stanicu. Ali unutra nije bilo ničega. Čak ni želje da pronađem čoveka koji je za to bio kriv.

„Šta očekujete da moje odeljenje uradi ako se Dankan Hjugo vrati ovamo da izbuši još nekog građanina? Da skrenem pogled?“, procedio sam.

Federalci su se pogledali. „Očekujemo da nas obaveštavaš o svakom lokalnom razvoju događaja koji bi mogao da bude povezan sa našim slučajem“, rekla je odlučno Ajdlerova. „Imamo mnogo više sredstava od tvog odeljenja. I nemamo lični interes.“

Osetio sam treptaj nečega u praznini. *Stid.*

Trebalo bi da imam lični interes. Trebalo bi da sam napolju i da ga lovim lično. Ako ne zbog sebe, onda zbog Naomi i Vejlej. Nad verenicom mog brata i njenom nećakom izvršio je drugačije nasilje, oteo ih je i zastrašivao zbog spiska zbog koga sam ja zaradio dve rupe od metka.

Ali deo mene umro je u jarku one noći, a činilo se da za ono što je ostalo ne vredi boriti se.

„Maršal Grejam biće neko vreme u blizini. Da drži stvari na oku“, nastavila je Ajdlerova.

Brka nije izgledao ništa srećnije zbog ovoga od mene.

„Neke konkretne stvari?“, pitao sam.

Sve preostale mete na spisku dobiće federalnu zaštitu dok se ne uverimo da im više ne pretila neposredna opasnost“, objasnila je Ajdlerova.

Hriste. Čitav prokleti grad nadići će se i izbiće nemiri ako otkriju da se po njemu motaju federalci i čekaju da neko prekrši zakon. A ja nisam imao snage za nemire.

„Nije mi potrebna zaštita“, rekao sam. „Ako Dankan Hjugo ima dve zdrave moždane ćelije, neće se motati u blizini. Odavno je već odmaglio.“ Barem sam to govorio sebi kasno noću kada mi san nije dolazio na oči.

„Uz dužno poštovanje, šefe, tvoji postupci su razlog što te je upucao. Imaš sreće što si živ“, rekao je Grejam nadmeno trznuvši brkovima.

„A šta je sa verenicom mog brata i njenom nećakom? Njih je Hjugo kidnapovao. Hoće li i one dobiti zaštitu?“

„Nemamo razloga da verujemo da su Naomi i Vejlej Vit u bilo kakvoj opasnosti u ovom trenutku“, rekla je Ajdlerova.

Probadanje u ramenu preraslo je u tupo pulsiranje u ritmu damaranja u mojoj glavi. Funkcionisao sam sa malo sna i gubio sam strpljenje, i nisam bio siguran da ću uspjeti da očuvam uljudnost u komunikaciji ako uskoro ne isteram ova dva daveža iz kancelarije.

Prikupio što sam više mogao južnjačkog šarma, pa ustao. „Razumeo. A sada, ako biste me izvinili, moram da služim gradu.“

Agenti su ustali i nakratko smo stisnuli jedni drugima ruku.

„Bio bih vam zahvalan ako biste delili informacije sa mnom. S obzirom na to da imam 'lični interes' i sve po redu“, rekao sam kada su stigli do vrata.

„Učinićemo sve što možemo“, rekla je Ajdlerova. „Takođe očekujemo da nas pozoveš čim se setiš nečega vezanog za pucnjavu.“

„Hoću“, procedio sam kroz zube. Zahvaljujući trojstvu fizičke povrede, gubitka pamćenja i prazne utrnulosti, bio sam tek senka čoveka kakav sam bio.

„Vidimo se“, rekao je Grejam. Zvučalo je kao pretnja.

Sačekao sam da išetaju guzice iz moje kancelarije pre nego što sam zgrabio jaknu sa čiviluka. Rupa u ramenu usprotivila se kada sam ugu-rao ruke u rukave. Ni ona u trupu nije se ponašala mnogo lepše.

„Jesi li dobro, šefe?“, pitao je Grejv kada sam izašao u zajedničku prostoriju.

Moj narednik bi u normalnim okolnostima insistirao na detaljnom prenosu sastanka nakon koga bi usledilo jednočasovno izlivanje besa zbog sranja vezanih za nadležnosti. Ali, otkako sam uspeo da isprovociram ranjavanje i gotovo podlegao ranama, svi su se vraški trudili da sve rade u rukavicama.

Možda nisam bio baš onoliko uspešan u skrivanju svog stanja koliko sam mislio.

„Jesam“, rekao sam oštrije nego što sam nameravao.

„Ideš napolje?“, nije odustajao.

„Da.“

Nova patrolna policajka orno je iskočila iz stolice, kao da ju je opruga izbacila. „Ako želiš ručak, mogu da ti donesem nešto iz Dinovog restorana, šefe“, ponudila je.

Rođena i odrasla u Nokmautu, Taši Banerdži bila je sveže pristigla sa policijske akademije. Sada su joj čizme sijale i kosu je držala vezanu u pundu, što je bilo i više nego što su pravila zahtevala. Ali pre četiri godine dobila je kaznu u srednjoj školi jer je na konju projahala kroz drajv-tru restoran brze hrane. Većina odeljenja je u nekom trenutku u mladosti načepila zakon, pa je tim veću težinu imala činjenica da smo odabrali da ga branimo umesto da ga zaobilazimo.

„Mogu sam sebi da donesem prokleti ručak“, breкнуo sam se.

Lice joj se snuždilo na sekundu pre nego što se oporavila, zbog čega sam se osećao kao da sam upravo šutnuo štene. *Jebote*. Pretvarao sam se u svog brata.

„Hvala na ponudi“, dodao sam nešto manje ljutitim tonom.

Sjajno. Sada moram da uradim nešto lepo. Ponovo. Da načinim još jedan gest izvinjenja zbog šupačkog ponašanja za koji nisam imao snage. Do sada sam ove nedelje doneo kafu, krofne i – nakon naročito sramnog gubitka strpljenja zbog termostata u zajedničkoj prostoriji – čokoladice sa benzinske pumpe.

„Idem na fizikalnu. Vraćam se za sat ili dva.“

Nakon ovoga izašao sam u hodnik i pošao ka izlazu kao da sam na zadatku u slučaju da još nekome padne na pamet da zapodene razgovor.

Ispraznio sam um i pokušao da se usredsredim na ono što je bilo preda mnom.

Jesen u Virdžiniji pogodila me je punom silinom kada sam se probio kroz staklena vrata Opštinske zgrade Noks Morgan. Sunce je sijalo na nebu toliko blistavom da je teralo suze na oči. Drveće duž ulice razmetalo se zamenivši zelenu boju bojama rđe, žute i narandžaste. Gradskim izlozima dominirale su bundeve i bale sena.

Podigao sam pogled na urlik motora i ispratio pogledom Harvija Litgoua. Nosio je đavolje rogove na kacigi i plastični skelet vezan u se-deći položaj na sedištu iza njega.

Podigao je ruku u znak pozdrava pre nego što se grmeći udaljio pu-tem, vozeći najmanje dvadeset pet kilometara iznad ograničenja. Većito je prelazio granice zakona.

Jesen mi je oduvek bila omiljeno godišnje doba. Novi počeci. Lepe devojke u mekim džemperima. Sezona fudbala. Doček nekadašnjih pripadnika zajednice. Hladne noći ogrejane burbonom i logorskim vatrama.

Ali sada je sve bilo drugačije. Ja sam bio drugačiji.

Pošto sam slagao za fizikalnu, nisam mogao da dozvolim da me vide kako jedem u centru pa sam otišao kući.

Napraviću sendvič koji ne želim da pojedem, sedeti u samoći i pokušati da pronađem način da preguram ostatak dana a da ne budem preveliki kreten.

Moram da se saberem. Nije, jebote, baš toliko teško bilo rešavati papirologiju i izaći poneki put u javnost kao beskorisna figura u koju sam se pretvorio.

„Jutro, šefe“, pozdravila me je Talula Sent Džon, naša lokalna mehaničarka i suvlasnica *Kafea Rev*, prešavši van pešačkog prelaza na moje oči. Dugačke, crne pletenice prebacila je preko ramena kombinezona. U jednoj ruci nosila je torbu iz prodavnice, a u drugoj kafu koju joj je verovatno napravio njen muž.

„Jutro, Taši.“

Omiljena rasonoda u Nokmautu bila je ignorisanje zakona. I dok sam se ja držao crnog i belog, činilo se da su svi ostali oko mene živeli u sivom. Budući da su ga osnovali pobunjenici izvan zakona, moj grad je retko kada poštovao pravila i propise. Prethodni šef policije više od

dvadeset godina puštao je građane da se sami brinu o sebi dok je glancao značku kao statusni simbol i koristio poziciju za ličnu korist.

Ja sam šef policije već gotovo pet godina. Ovaj grad je moj dom, a stanovnici moja porodica. Jasno je da nisam uspeo da im usadim poštovanje prema zakonu. A sada je bilo samo pitanje vremena kada će shvatiti da više nisam kadar da ih štitim.

Telefon mi je zapištao u džepu, pa sam pošao da ga uzmem levom rukom pre nego što sam shvatio da ga više ne nosim sa te strane. Pro Gundao sam psovku pa ga uzeo desnom rukom.

Noks: Reci federalcima da mogu da poljube u dupe tebe i mene i čitav prokleti grad kad su već tu.

Naravno da moj brat zna da su federalci tu. Upozorenje je poslato verovatno čim su im se kola pojavila u Glavnoj ulici. Ali nisam bio raspoložen za raspravu na tu temu. Nisam zapravo bio raspoložen ni za šta.

Telefon u mojoj ruci je zazvonio.

Naomi.

Ne tako davno, jedva bih dočekao ovaj poziv. Gajio sam simpatije prema tek pristigloj konobarici koju je baš terao baksuz. Ali ona je pala, sasvim neobjašnjivo, na mog namćorastog brata. Odustao sam od ove simpatije – lakše nego što sam mislio – ali sam uživao u Noksovoj ljutnji svaki put kada bi me njegova buduća supruga pozvala da proveri kako sam.

Sada mi se to činilo kao još jedna obaveza sa kojom nisam mogao da se nosim.

Pustio sam da poziv ode na govornu poštu, pa skrenuo u moju ulicu.

„Jutro, šefe“, dobacila je Nisi, izvlačeći stalak sa nazivom picerije. Dinova picerija otvarala se tačno u 11 sedam dana u nedelji. Što je značilo da sam izdržao četiri sata radnog dana pre nego što sam mogao da pobegnem. Novi rekord.

„Jutro, Nisi“, rekao sam bez elana.

Želeo sam da odem kući i zatvorim vrata za sobom. Da se isključim iz sveta i utonem u tamu. Nisam želeo da zastajem nakon pređena dva metra da sa nekim porazgovaram.

„Čula sam da onaj brkati federalac ostaje. Misliš li da će mu se dopasti boravak u našem motelu?“, rekla je sa pakosnim sjajem u očima.

Sa naočarima i većitom žvakom u ustima, bila je gradska tračara koja je u svakoj smeni razgovarala s pola grada. Ali bila je u pravu. Motel u Nokmautu bio je vlažni san svakog sanitarnog inspektora. Kršio je sve i jednu regulativu u priručniku. Neko bi trebalo da kupi tu prokletiju i sruši je.

„Izvini, Nis. Moram da se javim“, slagao sam pa prineo telefon uhu pretvarajući se da se javljam na poziv.

Čim je ponovo ušla unutra, sklonio sam telefon i žurno prešao ostatak puta do ulaza u moj stan.

Moje olakšanje bilo je kratkog veka. Vrata koja su vodila do stepeništa, od rezbarenog drveta i debelog stakla, bila su poduprta kutijom na kojoj je oštrim rukopisom pisalo *Dokumenta*.

Ušao sam unutra i dalje odmeravajući kutiju.

„Dođavola da se teraš!“ Sa sprata je odjeknuo glas koji nije pripadao mojoj starijoj komšinici.

Podigao sam pogled baš kada se otmeni crni ranac skotrljao niz stepenice ka meni poput brendiranog koluta suve trave. Na polovini stepeništa pažnju su mi privukle duge noge.

Bile su pokrivene sjajnim helankama boje mahovine, a pogled je postajao sve bolji. Čupavi sivi džemper bio je kratak i nudio je pogled na glatku, preplanulu kožu preko zategnutih mišića, istovremeno ističući suptilne obline. Ali lice je privlačilo najveću pažnju. Jagodice dostojne mermera. Krupne, tamne oči. Pune, od ljutnje skupljene usne.

Njena kosa – toliko tamna da je bila gotovo crna – bila je očišćana u kratku, razbarušenu frizuru koja je izgledala kao da je neko upravo prošao prstima kroz nju. Prsti pored tela su mi se skupili.

Andželina Solavita, poznatija kao Lina, odnosno bivša devojka mog brata iz davne prošlosti, dobro je izgledala. I bila je na mom stepeništu.

To nije bilo dobro.

Sagnuo sam se i podigao torbu koja mi je pala kraj nogu.

„Izvini što te gađam prtljagom“, doviknula je, boreći se da veliki kofer sa točkovima prenese preko poslednjih stepenika.

Nisam se žalio na prizor, ali sam istinski strepeo da neću preživeti neobavezno ćaskanje.

Na prvom spratu nalazila su se tri stana: moj, stan gospođe Tvidi i prazan prostor pored mog stana.

Imao sam pune ruka posla zbog same činjenice da živim preko puta starije udovice koja nije gajila previše poštovanja prema mojoj privatnosti i ličnom prostoru. Nisam želeo nikakvu novu razonodu kod kuće. Čak ni ako je izgledala kao Lina.

„Useljavaš se?“, doviknuo sam kada se ponovo pojavila na vrhu stepenica. Reči su zvučale usiljeno, glas mi je bio napet.

Uputila mi je na trenutak jedan od onih njenih seksi osmeha: „Da. Šta je za večeru?“

Posmatrao sam je kako se trkom spušta niz stepenice, brzo i graciozno.

„Mislim da možeš naći bolje od onoga što ja imam da ti ponudim.“ Nisam bio u prodavnici... Dobro, nisam mogao da se setim kada sam poslednji put bio u Groverovoj prodavnici da kupim hranu. Kad se setim da jedem, živim na poručenoj hrani.

Lina je zastala na poslednjem stepeniku, zbog čega smo se našli oči u oči, pa me polako odmerila. Njen osmeh pretvorio se u širok kez. „Nemoj se potcenjivati, frajeru.“

Prvi put me je nazvala tako pre nekoliko nedelja kada mi je sanirala šavove koje sam pokidao spasavajući dupe mom bratu. U to vreme trebalo je da razmišljam o lavini papirologije koju ću morati da pišem zbog otmice i pucnjave koja je zatim usledila. Ali ja sam sedeo poduprt uza zid, okupiran Lininim smirenim, vešt看im rukama i njenim čistim, svežim mirisom.

„Flertuješ sa mnom?“ Nije mi bila namera da ovo kažem naglas, ali držala me je samo još snaga volje.

Barem joj nisam rekao da mi se dopada miris njenog praška za veš.

Izvila je obrvu. „Ti si moj zgodni novi komšija, šef policije, i brat mog momka sa koledža.“

Nagnula se trunčicu bliže i utrobu mi je uskomešala jedna jedina varnica topline. Želeo sam da je zadržim, da je uhvatim obema šakama dok mi ne otopi ledenu krv.

„Baš *volim* loše ideje. A ti?“ Njen osmeh sada je bio opasan.

Stari ja uključio bi šarm. Uživao u dobrom flertu. Cenio uzajamnu privlačnost. Ali nisam više bio taj čovek.

Uhvatio sam naramenicu njenog ranca i podigao ga. Prstima je obuhvatila moje kada je pošla da ga uzme. Pogledi su nam se sreli i zadržali.

Ona varnica umnožila se u desetak sitnih vatri, zamalo dovoljno da se setim kako je to osećati nešto.

Zamalo.

Posmatrala me je prodorno. One smeđe oči boje viskija čitale su me kao da sam otvorena knjiga.

Izvukao sam prste iz njenih. „Čime si ono rekla da se baviš?“, pitao sam. Spomenula je to u prolazu, rekla da je dosadno, i promenila temu. Ali njenim očima ništa nije promicalo i mene je zanimao posao koji joj je omogućavao da po nekoliko nedelja provodi u nedodžiji u Virđžiniji.

„Osiguranjem“, rekla je pa prebacila ranac preko ramena.

Nijedno se nije povuklo. Ja zato što je ona vatra bila jedino dobro što sam osetio u poslednjih nekoliko nedelja.

„Kakvim osiguranjem?“

„Zašto? Da ne tražiš novu polisu?“, zadirkiвала me je, počevši da se povlači.

Ali želeo sam da ostane blizu. Bilo mi je potrebno da raspiri one slabasne varnice ne bi li videla ima li u meni nečega što vredi zapaliti.

„Želiš li da ti ponese ovo?“, ponudio sam hvatajući palcem kutiju pored vrata.

Osmeha je nestalo. „Sama ću“, rekla je odsečno pa pošla da me obiđe.

Preprečio sam joj put. „Gospođa Tvidi odraće me ako sazna da sam ti dozvolio da sama nosiš kutiju uz stepenice“, navaljivao sam.

„Gospođa Tvidi?“

Pokazao sam ka spratu. „Iz 2C. Izašla je sa svojim dizačima tegova. Ali uskoro ćeš je upoznati. Postaraće se ona da se upoznate.“

„Ako nije tu, neće znati da nisi pogoršao sebi rane od metaka insistiranjem da vučeš kutiju uz stepenice“, istakla je. „Kako rane zarastaju?“

„Dobro“, slagao sam.

Frknula je pa ponovo podigla obrvu. „Stvarno?“

Nije mi verovala. Ali je moja žudnja za onim trunkama osećanja bila toliko snažna, toliko očajna da nisam mario.

„Kao dren sam“, insistirao sam.

Čuo sam tihu zvonjavu i video letimičan izraz ljutnje kada je izvadila telefon iz nekog skrivenog džepa u pojasu helanki. Uspeo sam tek nakratko da vidim „Mama“ na ekranu pre nego što je pritisnula *zanemari*. Činilo se da oboje izbegavamo članove svoje porodice.

Iskoristio sam priliku da uzmem kutiju, pazeći da to bude levom rukom. Rame mi je pulsiralo, a niz leđa mi je curio hladan znoj. Ali varnice su se vratile čim su nam se pogledi ponovo sreli.

Nisam znao šta je to, samo da mi je potrebno.

„Vidim da je tvrdoglavost Morganovih jaka kod tebe jednako kao i kod tvog brata“, primetila je vraćajući telefon u džep. Još jednom me je odmerila pogledom pre nego što se okrenula pa pošla uz stepenice.

„Kad već spominjemo Noksa“, rekao sam, trudeći se da zvučim prirodno. „Pretpostavljam da si u 2B?“ Moj brat bio je vlasnik zgrade u čijem se prizemlju nalazio bar i berbernica.

„Sada jesam. Bila sam odsela u motelu“, rekla je.

Nemo sam zahvalio nebesima što se sporije pela stepenicama nego što se spuštala.

„Ne mogu da verujem da si toliko izdržala tamo.“

„Jutros sam videla pacova kako se upušta u okršaj sa bubašvabom veličine pacova. To je bila poslednja kap“, rekla je.

„Mogla si da budeš kod Noksa i Naomi“, rekao sam procedivši reči pre nego što mi ponestane daha. Ispao sam iz kondicije, a njeno zategnuto dupe u onim helankama nije mnogo doprinosilo mojoj kardio-kondiciji.

„Volim da imam svoj prostor“, rekla je.

Stigli smo do vrha stepenica i ja sam je sledio do otvorenih vrata stana pored mog dok mi je niz leđa vijugala reka ledenog znoja. Zaista je bilo vreme da se vratim u teretanu. Ako ću do kraja života biti leš na nogama, onda bar mogu biti leš koji može da podnese razgovor uz penjanje uz stepenice.

Lina je spustila ranac u stan pre nego što se okrenula da uzme kutiju od mene.

I ponovo su nam se prsti dotakli.

I ponovo sam osetio nešto. I nije to bio samo bol u ramenu i praznina u grudima.

„Hvala na pomoći“, rekla je uzevši kutiju od mene.

„Ako ti bilo šta zatreba, tu sam pored“, rekao sam.

One usne tek su se neznatno izvile. „Lepo je to znati. Vidimo se, frajeru.“

Stajao sam ukopan u mestu čak i nakon što je zatvorila vrata i čekao da i poslednja vatraica zgasne.

TAKTIKE IZBEGAVANJA

Lina

Zatvorila sam ulazna vrata pred svih sto osamdeset pet centimetara ranjenog, mračnog Neša Morgana.

„Nemoj da ti pada na pamet“, promumlala sam sebi u bradu.

Obično nisam imala ništa protiv rizika, igranja sa malo vatre. A upravo bi to bilo pobliže upoznati Macana Dobrića, kako su ga zvale dame Nokmauta. Ali imala sam nužnijih stvari nego da flertom gasim tugu koju je Neš nosio kao ogrtač.

Ranjen i mračan, ponovo sam pomislila dok sam vukla dokumenta preko prostorije.

Nije me iznenadilo što me je privukao. I premda sam uživala u „zavedi i ostavi“, ništa mi nije bilo milije od dobrog izazova. A upravo bi izazov bio začepkati ispod te fasade i otkriti šta li je to navuklo one senke preko tužnih očiju junaka.

Ali Neš mi se činio kao tip koji želi da se skrasi, a ja sam bila alergična na veze.

Nakon što pokažeš interesovanje za nekoga, on pomisli da ima pravo da ti govori šta da radiš i kako da to radiš, što su mi bile dve najmrskije stvari. Volela sam provod, uzbuđenje lova. Uživala da se igram delićima slagalice dok ne bih sklopila kompletnu sliku, pa prešla na sledeću. A u međuvremenu sam volela da uđem u moj stan, pun mojih stvari, i poručim hranu koju volim a da ne moram da se raspravljam ni sa kim oko emisije koju ću gledati na televiziji.

Spustila sam kutiju na malecki trpezarijski sto i osmotrila svoje novo carstvo.

Stan je imao potencijala. Videla sam zašto je Noks uložio novac u ovu zgradu. Nije on od onih kojima zbog površinskog haosa promakne potencijal. Visoke tavanice, izgrebane podne daske, veliki prozori sa pogledom na ulicu.

Dnevni boravak bio je opremljen izbledelim cvetnim kaučem okrenutim ka praznom zidu od cigle, mali ali čvrst trpezarijski sto sa tri stolice i nekakav sistem polica napravljen od starih sanduka ispod prozora.

Kuhinja zatvorena u malecku kutiju od gipsanih ploča bila je stara barem dvadeset godina. Što nije bio problem jer nisam kuvala. Laminirane, drečave radne ploče odavno su nadživjele dane svoje slave, ako su ih ikada imale. Ali u kuhinji se nalazila mikrotalasna rerna, frižider dovoljno veliki da se u njega odloži poručena hrana i pakovanje od šest piva, što je meni savršeno odgovaralo.

Spavaća soba bila je prazna, ali je imala poveliki garderober, što je meni i mojoj sklonosti da gomilam odeću bilo nužno, za razliku od kuhinje. Kupatilo spavaće sobe bilo je ljupko starinsko, sa samostojećom kadom sa nogama u obliku lavljih šapa i načisto beskorisnim stojećim umivaonikom na koji nije moglo da stane ništa od moje šminke i kozmetike.

Uzdahnula sam. U zavisnosti od udobnosti kauča, mogla sam da odložim odabir kreveta. Nisam znala koliko ću dugo ostati, koliko će mi biti potrebno da pronađem ono što tražim.

Iskreno sam se nadala da neće još dugo potrajati.

Bacila sam se na kauč moleći se da je udoban.

Nije bio.

„Zašto me kažnjavaš?“, pitala sam tavanicu. „Nisam užasna osoba. Stajem pešacima. Doniram novac prihvatilištu za životinje. Jedem povrće. Šta još hoćeš od mene?“

Vasiona mi nije odgovorila.

Uzdahnula sam i setila se moje kuće u Atlanti. Bila sam navikla da grublje uslove dok sam bila na zadatku. Uvek sam nakon povratka iz motela sa dve zvezdice više cenila moje skupocene čaršave, preterano punjeni kauč poznatog dizajnera i savršeno organizovani garderober.

Ali ovaj konkretni produženi rad na terenu postajao je besmislen.

I što sam duže ostajala u gradu bez pauze ili nagoveštaja svetla na kraju tunela, to sam postajala nemirnija. Na papiru je možda i izgledalo da sam impulsivna divljakuša. Zapravo sam samo sledila plan koji sam mnogo ranije odredila. Bila sam strpljiva i logična, i rizici kojima sam se izlagala bili su – gotovo uvek – proračunati.

No nedelje u maleckom gradu, koji je bio trideset osam minuta udaljen od najbliže Sefore, bez i najmanjeg nagoveštaja da sam na pravom putu, počinjale su da ostavljaju traga. Otuda ovaj razgovor s tavanicom.

Bilo mi je dosadno i bila sam frustrirana, što je opasna kombinacija jer nije bilo moguće ignorisati upornu sumnju u glavi da možda nisam više kao nekada uživala u ovom poslu. Sumnju koja je nikla kao magijom nakon što su stvari pošle po zlu na poslednjem zadatku. Što je bilo još nešto o čemu nisam želela da razmišljam.

„Dobro, vasiono“, ponovo sam se obratila tavanici. „Potrebno mi je da mi *jedna stvar* ide naruku. Samo jedna. Rasprodaja cipela ili, ne znam, jedan trag u ovom slučaju pre nego što potpuno poludim?“

Ovog puta vasiona mi je odgovorila telefonskim pozivom.

Vasiona se ponašala kao kreten.

„Čao, mama“, rekla sam rastrzana između ljutnje i naklonosti.

„Tu si! Zabrinula si me.“ Boni Solavita nije od rođenja bila sklona zabrinutosti, ali je prihvatila ovaj nametnuti joj okvir sa entuzijazmom i posvećenošću uložiti.

Kako ne mogu mirno da sedim za vreme ovih dnevnih razgovora, ustala sam sa kvrgavog kauča i krenula ka stolu. „Nosila sam nešto uz stepenice“, objasnila sam joj.

„Ne forsiraš se, zar ne?“

„Jedan kofer do prvog sprata“, rekla sam sklanjajući poklopac sa kutije sa dokumentima. „Šta vi radite?“ Preusmeravanje razgovora održavalo je moj odnos sa roditeljima besprekornim.

„Ja idem na marketinški sastanak, a otac ti je pod haubom onog prokletog automobila“, rekla je.

Majka je napravila dužu pauzu nego što je zaista bilo potrebno od posla direktora marketinga da bi mogla da me guši ljubavlju dok nisam otišla tri države dalje na koledž. Otad se vratila u radničku klasu i napredovala do pozicije direktora jedne nacionalne zdravstvene organizacije.

Moj otac, Hektor, do pre šest meseci radio je kao vodoinstalater, a zatim je otišao u penziju. „Onaj prokleti automobil“ bio je *mustang fast-bek* iz 1968. godine kome je očajnički bilo potrebno malo ljubavi, kojim sam ga iznenadila za rođendan pre dve godine zahvaljujući velikom, masnom bonusu. Imao je takav automobil kada je bio mladi, zanosni neženja u Ilinoisu, dok ga nije zamenio za otmeni pikap da bi impresionirao farmerovu kćerku. Tata se oženio kćerkom farmera – mojom majkom – i decenije koje su usledile proveo žaleći za tim automobilom.

„Je li uspeo da ga pokrene?“, pitala sam.

„Još nije. Sinoć me je za vreme večere nasmrt smorio dvadesetominutnom disertacijom o karburatorima. Pa sam ja njega zauzvrat smorila objašnjenjem kako menjamo reklamne poruke u zavisnosti od demografije predgrađa istočne obale“, objasnila je mama nadmeno.

Nasmejala sam se. Moji roditelji imali su jednu od onih veza u kojoj su, ma koliko različiti njih dvoje bili, i ma koliko dugo bili u braku, i dalje jedno drugom bili najveća podrška... i najveća iritacija.

„To je sasvim u skladu sa vama oboma“, rekla sam.

„Doslednost je ključ“, zapevušila je mama.

Čula sam kako je neko zasipa rafalom pitanja.

„Za prezentaciju upotrebi sekundarni plan. Sinoć sam ga doterala. O, i donesi mi *pelegrino* vodu pre nego što uđeš, molim te. Hvala.“ Mama je pročistila grlo. „Izvini, mila.“

Razlika između njenog šefovskog i majčinskog tona za mene je predstavljala beskrajn izvor zabave.

„Nema problema. Ti si zauzeta šefica.“

Ali nije bila suviše zauzeta da pozove kćerku u za to određene dane.

Aha! I pored majčinog vojničkog rasporeda i želje mojih roditelja da se u svakom trenutku uvere da sam dobro, svakog dana razgovarala sam sa jednim roditeljom. Ako bi se desilo da ih suviše dugo izbegavam, nije im bilo strano da se nenajavljeni pojave na mom pragu.

„Još si u Vašingtonu, zar ne?“, pitala je.

Bolno sam se trgnula jer sam znala šta sledi. „U okolini. U malom gradu blizu Vašingtona.“

„Mali gradovi su mesta u kojima žene od karijere zavede neki neteotani vlasnik lokalne firme. O! Ili šerif. Jesi li već srela šerifa?“

Jedna koleginica navukla je moju majku pre nekoliko godina na ljubavne romane. Zajedno su išle na odmore koji su uvek bili usklađeni sa nekim potpisivanjem knjige već negde. Sada je mama očekivala da se moj život svakog časa pretvori u zaplet neke romantične komedije.

„Šefa policije“, ispravila sam je. „I živi u stanu pored moga.“

„Hiljadu puta osećam se bolje što znam da imaš snage reda u sudstvu. Oni umeju da pruže prvu pomoć i izvedu reanimaciju, znaš.“

„I imaju mnoštvo drugih posebnih veština“, rekla sam zajedljivo, trudeći se ne zvučim iznervirano.

„Da li je slobodan? Sladak? Pale li se alarmi?“